

вативността, свойствени на срѣдния човѣкъ; Вела, за жалостъ, само вещо загатната, въ душевната вглѣбеностъ и съсрѣдоточеностъ на която има нѣщо отъ Пушкиновата Татьяна.

Особено мѣсто между действащите лица заема Мждрителтъ, който до избухването на бунта се съмнява, не вѣрва въ неговата възможностъ, защото смѣта народа за сбирщина отъ роби. Но събитията го опровергаватъ — и той, стариятъ революционеръ, избѣгълъ отъ Диаръ - Бекиръ, празнува най-тържественния празникъ въ живота си. Но и той като Дивисила е премного мждъръ и уморителенъ съ обилното си псалмопѣние на българското, що открива въ старата черква.

Живо действащо лице, наредъ съ първитѣ герои въ поемата, е свидетелтъ на кървавитѣ събития и на пълното съ преходни сѣдбини минало на нашата страна, — стариятъ бащица Балкантъ.

Съ религиозенъ възторгъ се спира Славейковъ предъ неговия величественъ образъ и изрича най-възвишената химна, когато съзерцава шеметнитѣ му висоти, „що грѣятъ на възбогъ въ тържеетаеностъ върховна“. Балкана за него е символъ на величие и вѣчностъ, и това схващане ражда религиозното му преклонение предъ него. Той въплъщава въ себе си най-възвишенитѣ блѣнове на нашия народъ:

Надмошнѣй Люботрънъ, вироглавъ Ай-Гидикъ
и върлий Мусаллахъ — вий чийто горди ликъ
изстѣпва въ небеса тъй дивенъ и омаенъ. . .

Ахъ, негли сж вплѣтени
въ васъ гордитѣ мечти и мисли вдѣхновени,
сърдцето българско, които въ блѣнъ лелѣй.

Но копнежтъ на Славейкова по Балкана